

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 02 lipca 2013 roku

Sąd Okręgowy w Sieradzu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący: SSO Dorota Załęska

Protokolant: stażysta Elżbieta Ozeg

po rozpoznaniu na rozprawie

w dniu 02 lipca 2013 roku w Sieradzu

odwołania L. R.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddziału w Ł.

z dnia 17 grudnia 2012 roku Nr(...)

w sprawie L. R.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddziałowi w Ł.

o emeryturę

zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje L. R. prawo do emerytury od dnia 29 listopada 2012 roku.

Sygn. akt IV U 455/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 17.12.2012r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. odmówił L. R. prawa do emerytury na podstawie ustawy o emeryturach i rentach z FUS (Dz. U. z 2009r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) w związku z przepisami rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

W odwołaniu z dnia 16.01.2013r., w/w wnosił o zmianę powyższej decyzji i przyznanie prawa do wcześniejszej emerytury. Precyzując stanowisko żądał uznania okresu zatrudnienia w Zakładach (...), przekształconych w (...) S.A. od czerwca 1972 – 31.08.1999r.

W odpowiedzi organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania wskazując, że na wymagane 15 lat pracy w szczególnych warunkach, odwołujący nie udowodnił żadnego okresu.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

L. R., urodzony (...)

W okresie od 27.06.1972 – 31.08.1999, w/w był zatrudniony stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w Zakładach (...) w P., przekształconej w (...) S.A. w P., a następnie (...) S.A., (...) S.A. z/s w P.. Okresy nieskładkowe przypadały od: 5.10.1992 – 9.10.1992, 19.07.1996 – 25.08.1996, 19.09.1997 – 2.12.1997, 15.06.1998 – 7.09.1998, 19.01.1999 – 22.09.1999, 18.03.1999 – 31.05.1999, 5.07.1999 – 31.08.1999.

L. R. został zatrudniony w (...) w P. na zasadzie porozumienia między zakładami (z Hutą (...) w O.).

W dniu 14.05.1974 r. uzyskał tytuł mistrza szlifierza metali.

Zakład specjalizował się w produkcji części samochodowych takich jak przykładowo: układy hamulcowe, pólósie, sprężyny oraz produkował także narzędzia do produkcji części samochodowych silowników, pomp do samochodów osobowych i ciężarowych typu K., które były wysyłane do Rosji.

W zakładzie były wydziały, tj.: montaż, produkcja, narzędziownia, hartownia, wydział sprężyn, odlewnia aluminium.

Początkowo L. R. został zatrudniony na 7 – dniowy okres próbny, a po jego upływie na czas nieograniczony na stanowisku tokarza w Dziale Gospodarki Narzędziowej. Z uwagi na brak pracy w charakterze tokarza, po tygodniowym przyuczeniu, L. R. wykonywał pracę szlifierza w wydziale narzędziowni TM4. Wydział TM4 produkował narzędzia do produkcji części samochodowych, takie jak przykładowo: pogłębiacze, wiertła, rozwiertaki. Narzędzia produkowano ze stali i węzików. Praca odbywała się w hali, w której był wyodrębniony zakład narzędziowy. Zakład produkcyjny mieścił się w innej hali.

W wydziale narzędziowni były stanowiska: szlifierz, tokarz, frezer, ślusarz, spawacz. Narzędziownia miała powierzchnię 100 x 100. Za przegrodzoną ścianą odbywała się produkcja sprężyn. Praca odbywała się w brygadach, w systemie 3 - zmianowym. Na zmianie w brygadzie było 4 -5 szlifierzy, 2 tokarzy, 1-2 frezerów, ostrzarze na wydzielonych stanowiskach.

Produkcja narzędzi służących do produkcji części samochodowych polegała na tym, że jeżeli produkowano rozwiertak, to najpierw tokarz toczył otwór w danej części z dokładnością do 0.01mm i mniej. Następnie frezer frezował rowki na płytce, a spawacz spawał płytkę, po czym element przechodził do hartowni, w celu utwardzania stali, a potem rozwiertak przechodził do szlifierza, który zakładał dany detal (w tym wypadku rozwiertak) na szlifierkę i ustawiał ją w odpowiedni sposób, tak aby osiągnąć parametry z rysunku technicznego, po czym wykonywał szlifowanie. Wnioskodawca szlifował za pomocą szlifierki okrągłej, czasami płaskiej. W zależności od rodzaju produkowanych narzędzi, ich szlifowanie odbywało się na sucho lub przy użyciu specjalnej emulsji do schładzania detalu (mieszanka oleju z wodą) w czasie szlifowania. Jeśli dana część tego wymagała, to wnioskodawca wykonywał jej polerowanie za pomocą szlifierki obciążanej diamentem. Wyszlifowane narzędzie trafiało następnie do ostrzarza, który ścinał końcówki i ostrzył czoło danego narzędzia. Po naostrzeniu następowała kontrola jakości i lakowanie w parafinie, po czym produkt przechodził na rozdzielnię, gdzie wydawano wykonane narzędzia służące do produkcji części samochodowych, celem wykorzystania ich w procesie produkcji części samochodowych. Szlifierze regenerowali także narzędzia zużyte.

Praca szlifierza odbywała się w kurzu, pyłe, w oparach szkodliwej emulsji.

L. R. czasami pracował także na ostrzałkach. Jeśli detal potrzebował dokładnego wymiaru, był on uzyskiwany na ostrzałce. Tarcze ostrzałki miały większe obroty od szlifierki. Przy pomocy tarcz ostrzałki uzyskiwało się lepszą gładź.

Z dniem 01.01.1980r., powierzono L. R. obowiązki szlifierza – brygadzisty. Odwołujący był tzw. brygadzystą pracującym- szlifierzy i ostrzarzy i zajmował się wyłącznie szlifowaniem.

W okresie od 01.02.1984 – 30.04.1984 odwołujący był oddelegowany na stanowisko robotnika rozdzielni. Praca na tym stanowisku sprowadzała się do przygotowywania materiałów, z których były wykonywane detale i przywożenia ich na stanowisko pracy do danego pracownika.

Od 19.10.1992 – 31.12.1992 w/w wykonywał pracę operatora linii sprężyn samochodowych w Wydziale P – 2. Na tym stanowisku zajmował się zwiżaniem prętów prostych, które następnie przechodziły do wykwaszania, a później do malowania. Najpierw pręt w stanie surowym był nagrzewany w piecu, potem przechodził na zwiżarkę, która nawijała pręty proste w zależności od wzoru. Nawijanie odbywało się na gorąco, przy temperaturze ponad 1000°C, po czym następnie odbywało się hartowanie. Wydział sprężyn był kwalifikowany do szczególnych warunków pracy ze względu

na panującą tam wysoką temperaturę. Pracownicy zatrudnieni na wydziale sprężyn otrzymywali posiłki regeneracyjne i dodatki szkodliwe.

W zakładzie była praktyka wpisywania w angażach pracowników dwóch zawodów, żeby pracownik był elastyczny (**zeznania świadków L. C., W. P., zeznania wnioskodawcy zawarte na płycie CD 00:30:35 – 01:22:49 k. 36, kserokopia dyplomu mistrza k. 27/akta sprawy; potwierdzone za zgodność z oryginałem kopie dokumentów osobowych zawierających m.in.: świadectwo pracy, angaże, karty zarobkowe, karty zasiłkowe k. 5 – 29/akta ZUS**).

W dniu 29.11.2012r., L. R. złożył w ZUS wniosek o emeryturę (**wniosek/akta ZUS**).

Po rozpoznaniu wniosku organ rentowy uznał za udowodnione łącznie 30 lat, 5 miesięcy i 11 dni okresów składkowo – nieskładkowych, w tym żadnego w szczególnych warunkach (**karta przebiegu zatrudnienia k. 31/akta ZUS**).

Decyzją z dnia 17.12.2012r., odmówiono L. R. przyznania prawa do emerytury (**decyzja k. 32/akta ZUS**).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie i w postępowaniu przed organem rentowym.

Ustalenia dotyczące charakteru pracy wnioskodawcy w (...) S.A. w P., przekształconej w (...) S.A., a następnie (...) S.A. z/s w P. od 27.06.1972 – 31.08.1999, Sąd oparł na zeznaniach wnioskodawcy, zeznaniach świadków L. C., W. P. oraz dokumentacji osobowej, znajdującej się w aktach ZUS. Zeznania świadków i wnioskodawcy są wiarogodne, bowiem korelują z dokumentacją osobową L. R., a nadto wynikają z bezpośredniej wiedzy świadków pracujących wspólnie z wnioskodawcą na jednej hali w spornym okresie

W świetle powyższych dowodów w ocenie Sądu istnieją uzasadnione podstawy do uznania, że praca L. R. w spornym okresie zatrudnienia, z wyłączeniem 3 – miesięcznego okresu oddelegowania na stanowisko robotnika rozdzielnego, tj. od 01.02.1984 – 30.04.1984, nosiła znamiona wykonywanej w szczególnych warunkach.

Sąd Okręgowy zważył:

Odwołanie L. R. jest zasadne.

W myśl art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z FUS (Dz. U. z 2009, Nr 153, poz. 1227 ze zm.), ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa (ust. 2).

Prawo do emerytury z uwagi na pracę w szczególnych warunkach regulują przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.). Zgodnie z jego §3 i §4 pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury jeżeli łącznie spełnia warunki: mężczyzna jeżeli osiągnął wiek 60 lat, ma wymagany „okres zatrudnienia” 25 lat, w tym przepracował co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Dla celów ustalania uprawnień, o których mowa w ust. 1, za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia (art. 32 ust. 2).

Zgodnie z § 2 ust. 1 cyt. rozporządzenia konieczne jest, by praca taka wykonywała była stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku. Ustęp 2 cyt. paragrafu stanowi, że okresy pracy o których mowa w ust. 1 stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie §1 ust. 2 rozporządzenia, lub świadectwie pracy. §1 1 ust. 2 w/w rozporządzenia stanowi, iż właściwi ministrowie, kierownicy urzędów centralnych oraz centralne związki spółdzielcze w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych ustalają w podległych i nadzorowanych zakładach pracy stanowiska pracy, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazach A i B.

Zgodnie z wykazem A załącznika do rozporządzenia z dnia 7.02.1983r., w dziale III, pod poz. 78, wymienia się szlifowanie lub ostrzenie wyrobów i narzędzi metalowych oraz polerowanie mechaniczne.

Postępowanie dowodowe w niniejszej sprawie wykazało ponad wszelką wątpliwość, że w okresie zatrudnienia w Zakładach (...) w P., przekształconych w (...) S.A. w P., a następnie (...) S.A., późniejszy (...) S.A. z/s w P. L. R. wykonywał pracę w szczególnych warunkach w myśl cyt. przepisów (z wyłączeniem okresów oddelegowania na stanowisko robotnika rozdzielni).

W związku z powyższym w ocenie Sądu wnioskodawca spełnił kwestionowany warunek co najmniej 15 – letniego zatrudnienia w szczególnych warunkach, bowiem wskazany wyżej okres pracy, ograniczony do dnia 31.12.1998r., zgodnie z przepisami ustawy, stanowi wymagane 15 lat , a pozostałe przesłanki są niesporne.

Z tych względów, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴§2 kpc, orzekł jak w sentencji.